

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.287 van 30 juni 2011
in de zaak A. 199.005/VII-37.984.**

In zake : de VZW BOND ZONDER NAAM - DE STOBBE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Marleen Denef en Coralie Mattelaer
kantoor houdend te 3000 Leuven
Maria-Theresiastraat 34 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 31 januari 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing dd. 1 december 2010 van de Vlaamse Overheid, Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, vertegenwoordigd door de secretaris-generaal, de Heer M. Morris, waarbij werd beslist:

- om het aantal erkende capaciteitseenheden van verzoekster te verminderen van 64 tot 41 eenheden, waarvan 36 eenheden residentieel en 5 eenheden ambulante;
- om de subsidie die verzoekster wordt toegekend in het kader van haar werking, voor 2011 te ramen op een bedrag van 1.020.319,02 €".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juni 2011.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Coralie Mattelaer, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is een voorziening die zorgt voor ambulante begeleiding of de residentiële of semi-residentiële opvang en begeleiding van ouders en kinderen en van aanstaande ouders. Zij werd in dat kader bij besluit van 30 juni 2004 erkend als een Centrum voor Integrale Gezinshulp (hierna : CIG) met een capaciteit van 62 eenheden, waarvan uitzonderlijk 54 eenheden residentieel en 8 eenheden ambulant.

De CIG's worden gesubsidieerd overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk IV van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1997 tot regeling van de erkenning en subsidiëring van de CIG's.

Artikel 2, § 6, van dit besluit schrijft voor dat wanneer de bezettingsgraad tijdens twee opeenvolgende jaren minder dan 80 % bedraagt, de erkende capaciteit wordt verminderd tot 110 % van de gemiddelde bezetting tijdens deze twee opeenvolgende jaren, afgerond op de bovenliggende schijf. De subsidiëring wordt in dat geval op overeenstemmende wijze aangepast.

3.2. Op 12 december 2006 wordt aan de verschillende CIG's gevraagd een concept uit te werken voor - hetgeen men noemt - een typemodule "gezinsdiagnostiek".

3.3. De verzoekende partij dient op 28 juni 2007 een aanvraag in tot projectsubsiëring gezinsdiagnostiek, gezinsbehandeling. In de aanvraag stelt de verzoekende partij dat dit project een belangrijke bijdrage kan leveren in het verhogen van de kwaliteit bij het werken met kinderen, slachtoffer van huiselijk geweld, en voor hun gezin.

Op 23 augustus 2007 kent de verwerende partij een projectsubsidie van 50.000 euro toe voor de periode van 15 september 2007 tot en met 14 september 2008.

In het jaarverslag 2007 maakt de verzoekende partij, wat de bezettingsgraad betreft, een onderscheid tussen de "bezettingsgraad oude werking" en de "bezettingsgraad nieuwe werking". Hieruit blijkt dat de bezettingsgraad respectievelijk 53,04 % en 23,72 % bedraagt.

3.4. In november 2008 vraagt de verzoekende partij een verlenging van het project "kortdurende gezinsdagbehandeling".

Die aanvraag tot verlenging wordt ingewilligd en de verzoekende partij ontvangt daartoe een subsidie van 51.235 euro voor de periode van 1 december 2008 tot en met 30 december 2009.

In het jaarverslag 2008 schrijft de verzoekende partij bij wijze van algemeen besluit bij het "Inhoudelijke luik" onder meer : "onze werking is geen traditionele CIG werking. De vereiste bezettingsgraad hebben we niet gehaald maar het aantal gezinnen dat bereikt is is veel groter dan voorheen. De keuze voor kwalitatieve hulpverlening ligt aan de basis van heel ons verhaal. We kunnen na een jaar werken enkel maar vaststellen dat zowel de gezinnen als de begeleiding rotsvast overtuigd is van de zinvolheid van de ingeslagen weg".

De bij dit jaarverslag begeleidende brief wordt afgesloten in volgende bewoordingen :

"Onze houding is alvast duidelijk.

Wij weigeren nog langer medeplichtig te zijn aan het mee in stand houden van systemen die kinderen systematisch in de kou laten staan.

Ofwel creëert het beleid de condities die nodig zijn om op een verantwoorde en kwalitatieve manier met deze kinderen te kunnen werken, ofwel moeten we consequent zijn en onze opdracht terug geven aan de samenleving".

3.5. In oktober 2009 vraagt de verzoekende partij een verlenging van het project "kortdurende gezinsdagbehandeling".

In het jaarverslag 2009 geeft de verzoekende partij aan een totale bezettingsgraad te hebben van 59,28%.

3.6. Op 11 mei 2010 schrijft de verzoekende partij een aangetekende brief aan de ter zake bevoegde minister waarin wordt gevraagd om gedurende de volgende tien jaar de huidige overheidsfinanciering te mogen behouden en waarin bijkomende middelen worden gevraagd. Zij vraagt ook om "losgekoppeld te worden" van de bestaande reglementering van de CIG's. De verwerende partij geeft daarop een negatief antwoord.

3.7. Na analyse van en briefwisseling over het financieel verslag, neemt de verwerende partij op 1 december volgende beslissing :

"Betreft: Vermindering aantal erkende capaciteitseenheden

Geachte voorzitter,

In opvolging van ons gesprek op 4 oktober 2010 melden wij u dat conform de huidige regelgeving, het aantal erkende capaciteitseenheden dat toegekend is aan het Centrum voor Integrale Gezinszorg De Stobbe Bond Zonder Naam moet worden verminderd.

Artikel 2, §6, van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 1997 tot regeling van de erkenning en subsidiëring van de centra voor integrale gezinszorg vermeldt:

'Wanneer de bezettingsgraad tijdens twee opeenvolgende jaren minder dan 80% bedraagt, wordt de erkende capaciteit verminderd tot 110% van de gemiddelde bezetting tijdens deze twee opeenvolgende jaren. De subsidiëring wordt in dat geval op overeenstemmende wijze aangepast'.

De bezettingsgraad van 80% werd niet behaald in de werkingsjaren 2007, 2008 en 2009.

Aangezien 2007 een overgangsjaar was binnen uw organisatie omwille van grote interne veranderingen, hebben wij 2007 buiten beschouwing gelaten.

U kreeg de ruimte voor het opstarten van een vernieuwende projectwerking, buiten de reguliere subsidiëring. Het betreft het project 'Kortdurende gezinsdagbehandeling', dat een looptijd kent van 15 september 2007 tot en met 30 september 2009, en waarvoor CIG BZN De Stobbe een aparte projectsubsidie heeft ontvangen. Projectmatige subsidiëring is steeds tijdelijk van aard. Resultaten voor dergelijke projecten moeten na afloop van het project opgenomen worden in de reguliere werking van de organisatie.

De berekening van het verminderde aantal erkende capaciteitseenheden gaat als volgt:

Bezettingsgraad 2008	57,18 %	
Bezettingsgraad 2009	58,59 %	
Gemiddelde van beide jaren	57,88%	
110% van het gemiddelde	63,67 %	
Huidige aantal erkende capaciteitseenheden	64 waarvan	56 residueel 8 ambulant
Verminderd aantal erkende capaciteitseenheden	41 waarvan	36 residueel 5 ambulant

Uw erkenning wordt bijgevolg verminderd naar 41 eenheden, waarvan 36 eenheden residentieel en 5 eenheden ambulant. Dit zal pas ingaan vanaf 1 januari 2011 teneinde u toe te laten de nodige maatregelen te nemen. De subsidie voor het werkjaar 2011 wordt geraamd op 1.020.319,02 euro.

Zoals reeds aangegeven in de brief betreffende de afrekening van 27 oktober 2010 merkt de administratie op dat het CIG zijn kosten over de laatste drie jaar overbegroot. Zo was er voor 2008 een winst begroot van 29.181 euro terwijl de reële winst in 2008 162.560 euro bedroeg. Voor 2009 werd er een winst begroot van 5.173 euro terwijl de reële winst beduidend hoger ligt in 2009

(180.709 euro). Wij vragen u dan ook voldoende aandacht te besteden aan de opmaak van de begroting voor het werkjaar 2011.

Indien u de verhouding tussen de erkende residentiële en ambulante eenheden wenst te wijzigen, kunt u dit aanvragen via een gemotiveerd schrijven aan de afdeling Welzijn en Samenleving,

Aangezien uit de jaarverslagen blijkt dat uw werking ruimschoots de capaciteit van het aantal ambulante capaciteitseenheden overschrijdt, zou dit een gefundeerde vraag Zijn. De onderlinge verhouding tussen het aantal erkende capaciteitseenheden in een residentiële setting enerzijds en het aantal erkende capaciteitseenheden in een ambulante setting anderzijds, is immers van belang bij de berekening van de totale bezettingsgraad".

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de schorsing van de tenuitvoerlegging alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die tot de vernietiging van de aangevochten akte kunnen leiden, en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Er kan alleen rekening worden gehouden met hetgeen terzake in het verzoekschrift werd uiteengezet en gestaafd. De Raad van State kan geen acht slaan op hetgeen in later ingediende geschriften of ter terechtzitting nog door de verzoekende partij wordt bijgebracht. Dit verstoort immers een deugdelijke procesvoering.

Artikel 17, § 3, van dezelfde gecoördineerde wetten bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten moet bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen. Artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen". Uit deze bepalingen volgt dat in het verzoekschrift duidelijk en concreet moet worden uiteengezet waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat de verzoekende partij ingevolge de onmiddellijke

tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent in beginsel geen rekening kan worden gehouden.

Te dezen wenst de verzoekende partij een aantal stukken aan het debat toe te voegen die volgens haar op het ogenblik van het instellen van de vordering tot schorsing niet bekend waren. De pleitnota die de verzoekende partij bij de nieuwe stukken voegt wordt uit de debatten geweerd omdat het geciteerde procedurereglement daartoe geen mogelijkheid biedt. Het toelaten van dergelijk processtuk zou strijden met het recht van verdediging van de verwerende partij en met het beginsel van de wapengelijkheid. Het dilatoir procesgedrag van de verzoekende partij belet bovendien dat de auditeur met voldoende kennis van zaken ter terechtzitting een advies kan geven en komt dus in strijd met de vereiste van een vlotte en behoorlijke procesvoering, in een procedure die op grond van artikel 22 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State essentieel schriftelijk is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5. De verzoekende partij zet in de gedinginleidende akte het volgende uiteen :

"70. Verzoekster ondervindt in geval van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van 1 december 2010 zonder meer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Door een vermindering met meer dan 1/3 van de erkende capaciteit zal ook een overeenstemmende vermindering met ongeveer 1/3 van de subsidies gepaard gaan.

De bestreden beslissing veroorzaakt in de concrete werking en in het bestaan zelf van verzoekster een (1) ernstig nadeel dat bovendien (2) moeilijk te herstellen is.

Een schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 1 december 2010 in afwachting van haar nietigverklaring impliceert dat de oorspronkelijke erkenning voor 62 capaciteitsseenheden kan worden gehandhaafd. Met dergelijke capaciteit kan verzoekster haar werking aan optimale intensiteit en dus een maximale hulpverlening handhaven. Zonder schorsing is dit zonder meer uitgesloten.

71. Voor 2010 bepaalde de verwerende partij dat verzoekster recht had op

een subsidie van 1.561.463,83. Verzoekster had immers een erkende capaciteit van 64 eenheden, conform artikel 13 CIG-besluit te vermenigvuldigen met het basisbedrag vanaf 1 januari 2008 van 22.500 € per erkende eenheid (geïndexeerd bedrag per eenheid voor 2010 = 24.397,87 €).

Aangezien de erkende capaciteit middels de bestreden beslissing van 1 december 2010 verminderd wordt vanaf 1 januari 2011 tot 41 eenheden voor 2011, wordt de subsidie voor 2011 overeenstemmend (= door reductie met 1/3) aangepast. De beslissing van 1 december 2010 raamt de subsidie voor 41 eenheden op een bedrag van 1.020.319,02 €. De opgelegde afbouw met 23 eenheden aan het geïndexeerde bedrag per eenheid voor 2011(24.885,83 €) heeft met andere woorden een verlies aan subsidies van 572.374,09 € tot gevolg.

In vergelijking tot het verwachte bedrag voor 2011 van 1.592.693,12 € komt dit neer op een vermindering van de subsidies en dus van de werking (en daaraan gekoppelde hulpverlening, personeelsleden, dienstverleners...) met meer dan 1/3 Het spreekt voor zich dat verzoekster in het najaar van 2010 al een werking voor 2011 had uitgetekend met een begroting op basis van haar erkende capaciteit van 64 eenheden.

72. Uit deze cijfers blijkt zonder meer dat een dergelijk grote vermindering van subsidies tot een ernstig nadeel leidt in hoofde van verzoekster.

Verzoekster wordt door deze vermindering verplicht om bepaalde onderdelen van haar werking af te bouwen en dus haar hulpverlening terug te schroeven, als gevolg daarvan haar hele organisatie te herschikken, bepaalde personeelsleden te ontslagen....

De noodzaak van dergelijke afbouw, herschikking en ontslagen, kan worden aangetoond en realistisch worden becijferd als volgt:

1. De afrekening dd. 27 oktober 2010 van de subsidie 2009 vermeldt een totale subsidie van 1.522.146,76 € waarvan een bedrag van 1.306.044,97 € werd besteed aan personeelskosten.
2. Voor het jaar 2010 heeft de overheid nog geen definitieve subsidieafrekening gemaakt. Met de capaciteitsuitbreiding met 2 eenheden in 2009 staat vast dat de personeelsbezetting ondertussen noodzakelijkerwijze werd uitgebreid en de personeelskosten dus die van 2009 (m.n. 1.306.044,97 €) zullen overstijgen.
3. Het nu voor 2011 geraamde subsidiebedrag van 1.020.319,02 € zal dus niet volstaan om de huidige werking, dienstverlening en al het huidige personeel te behouden. Het CIG-Besluit bepaalt in artikel 12,4° bovendien dat maximum 85% van de subsidie aan personeelskosten mag worden besteed (beperking overigens ook bevestigd in het afrekeningsbericht dd. 27 oktober 2010). Dit betekent dat verzoekster in elk geval nooit meer dan 867.271,167 € (= 85% van de geraamde subsidie) mag uitgeven aan personeelskosten. Voor de intensieve werkingsmethode die sterk op extra menselijke inzet draait, is dit uiteraard nefast.
4. Op basis van de gekende cijfers en de regelgeving staat dus vast dat verzoekster in vergelijking met de werking 2009 en 2010 ongeveer één derde aan kosten/uitgaven zal moeten besparen in haar werking. Daarvan zal verzoekster minimaal een bedrag van 438.773,803 € aan personeelskosten moeten besparen in het jaar 2011 (- besparing in

vergelijking met de uitgaven voor personeelskosten 2010 -). Een groot aantal personeelsleden riskeert dus getroffen te worden...

De voorlopige cijfers voor 2010 wijzen bovendien op een reële werkingskost van 1.381.674,87 € tot en met 31 oktober 2010 (datum opstelling van boekhoudkundige documenten voor de raad van bestuur van verzoekster dd. november 2010). Forfaitair geraamd voor twaalf maanden brengt dit de uitbatingskost voor 2010 op een bedrag van 1.658.009,84 €. Wetende dat de (heden nog niet volledig afgerekende) subsidie van 2010 een bedrag van 1.561.463,83 € bedroeg is deze zelfs voor 2010 onvoldoende geweest om de werkingskosten van verzoekster te financieren.

73. Het nadeel van minstens 541.144,8 € is echter niet alleen een louter financieel nadeel dat tijdelijk zou kunnen opgevangen worden met een verhoudingsgewijze reductie van haar werking/hulpverlening.

Zoals hierna aangetoond kan de werking/hulpverlening van verzoekster zelfs niet op dezelfde wijze (- en dus op basis van de nieuwe methode van de voorbije 3 jaar -) worden verdergezet. Dit nadeel is zo mogelijk nog groter dan het louter financieel nadeel omdat het een belangrijke impact heeft op de kwaliteit en de omvang van de dienstverlening.

Bij verdere tenuitvoerlegging van de beslissing lopende de procedure tot nietigverklaring staat vast dat verzoekster gedwongen zou worden hulpbehoevende gezinnen weg te sturen en aldus opnieuw wachtlijsten in te voeren..."

De verzoekende partij zet voorts uiteen dat het nadeel moeilijk te herstellen is, dat de nieuwe werking een totaal andere aanpak vergt dan de oude werking, dat de hele werking heden integraal aangepast is aan de nieuwe methodiek en dat dit niet zomaar terug te draaien is. Zij betoogt ook dat de werking op basis van de aangepaste methodiek een specifieke personeelsondersteuning vereist voor de realisatie ervan. Zij beklemtoont dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet alleen haar treft maar ook hulpzoekende gezinnen in Antwerpen die nu weer met wachtlijsten zullen worden geconfronteerd. Zij stelt dat de programmatienorm de verminderde capaciteit niet automatisch kan herstellen bij nietigverklaring.

Zij besluit dat de vermindering van de capaciteit en van de subsidies met een derde, met zekerheid zal leiden tot ontslag van personeel en tot kwaliteitsverlies :

"Met voormelde cijfergegevens en toelichting illustreert verzoekster dat haar integrale werking op de helling komt te staan indien de beslissing

dd. 1 december 2010 onverminderd wordt gehandhaafd hangende de procedure tot nietigverklaring ervan. Verzoekster zal personeel moeten ontslagen en daarmee ook aanzienlijk(e) de kwaliteit van haar dienstverlening bedreigd zien.

In het verleden werd het ontslag van personeel en de kwaliteitsvermindering die daarmee gepaard gaat naar aanleiding van een weigering/vermindering van subsidies reeds als moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van een vzw erkend door de Raad.

(...)

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in afwachting de vernietiging maakt in hoofde van verzoekster een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel uit dat in casu eveneens geenszins hypothetisch noch onbewezen is".

De verzoekende partij voegt een aantal stukken aan het debat toe. Deze stukken waren volgens haar op het ogenblik van het instellen van de vordering tot schorsing niet bekend. Uit die stukken blijkt dat zij op 8 april 2011 een aanvraag heeft ingediend tot wijziging van de erkenning voor een capaciteitsuitbreiding naar 64 plaatsen, waarvan 56 eenheden residentieel en 8 eenheden ambulante. Bij deze aanvraag werden een verantwoordingsnota en een behoeftenstudie gevoegd.

6. De verwerende partij betwist met klem het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zij verwijst naar diverse financiële rapporten. In het bijzonder staat in het evaluatierapport financiën CIG's tot 2009, onder de hoofding "Financiële gezondheid" te lezen dat uit de financiële analyse van 2009 blijkt dat onder meer de verzoekende partij over een goede financiële gezondheid beschikt. Niet alleen wordt een gezondheidscoëfficiënt behaald van 95 tot 100%, maar zijn ook de scores op de ratio's overwegend zeer goed. Ook de verwerende partij legt nieuwe stukken neer, onder meer een brief van 31 mei 2012 (sic) waarin de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk werd verklaard, maar waarin een aantal bijkomende vragen worden gesteld. De verwerende partij wijst er in dit schrijven op dat de aanvraag binnen een termijn van zes maanden zal worden behandeld.

Beoordeling

7. De verzoekende partij heeft het in hoofdzaak over een financieel nadeel. Dit is in principe niet moeilijk te herstellen tenzij bijzondere redenen worden aangevoerd waaruit blijkt dat dit wel het geval is.

Een financieel nadeel, hoe ook omschreven, kan immers in principe worden goedge maakt door het indienen van een vordering tot schadevergoeding voor de burgerlijke rechtbank.

De verzoekende partij slaagt er niet in de gevolgtrekkingen te weerleggen die de verwerende partij put uit de diverse financiële rapporten die zij in haar nota aanhaalt. In het bijzonder blijkt uit het "evaluatierapport financiën CIG's tot 2009" dat onder meer de verzoekende partij over een goede financiële gezondheid beschikt.

Bovendien komt de vermindering van het aantal plaatsen en de daaraan gekoppelde vermindering van de subsidies er ingevolge een onderbezetting in de twee voorafgaande jaren (2008 en 2009). De verzoekende partij kreeg dus voor die jaren - alsook voor het niet in beschouwing genomen jaar 2007 - een subsidie uitgekeerd in verhouding tot het haar maximaal toegekende aantal plaatsen tijdens die jaren. Zij geeft geen uitleg over de bestemming die aan die fondsen werd gegeven.

In het licht van de beide vorige vaststellingen kan niet zomaar worden aangenomen dat de overlevingskansen van de verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing in het gedrang komen.

De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij de duur van een annulatieprocedure financieel niet zou kunnen overbruggen. Bovendien werd een nieuwe aanvraag tot uitbreiding van de opvangcapaciteit bij de verwerende partij ingediend en kan worden verwacht dat binnen de zes maanden uitsluitel over die aanvraag kan worden gedaan. De verzoekende partij, die in de loop van de procedure daarover nieuwe stukken heeft ingediend, wil dus zelf dit nieuwe

gegeven bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betrekken. De bijkomende, achteraf ingediende stukken, relativeren dus dat nadeel des te meer.

Hoewel de verzoekende partij bovendien stelt dat haar werking volledig is afgestemd op de nieuwe methodiek, wordt, op grond van de geldende reglementering nog steeds het criterium van de bezettingsgraad gehanteerd. Eigenlijk wordt te dezen gevraagd van dat criterium abstractie te maken. De verwerende partij is uiteraard gebonden aan de reglementering zoals die van kracht is. Het betoog van de verzoekende partij op dit punt is niet ernstig.

Behoudens uitzonderlijke omstandigheden, die te dezen niet worden aannemelijk gemaakt, is een moreel nadeel niet moeilijk te herstellen aangezien dit kan worden goedge maakt door de morele voldoening of genoegdoening dat een annulatiearrest kan verschaffen.

Een verzoekende partij kan geen nadeel aanvoeren dat enkel derden zouden kunnen ondervinden. Het nadeel aangevoerd in hoofde van gezinnen die zouden moeten worden geweerd - voor zover die bewering al correct is - en personeelsleden die mogelijks zouden moeten afvloeien kan dan ook niet in aanmerking worden genomen.

6. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg niet voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen zonder dat het nodig is de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie te onderzoeken.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,
bijgestaan door

Bart Tettelin,

staatsraad, waarnemend voorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys